

Sirala

Zand en staal deel 2

Sirala

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: mariahl via Fiverr
ISBN: 9789403733487
© 2024, M.G. Crow

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Proloog

Een helderblauwe oceaan bedekte een grote oppervlakte van de planeet. Schepen voeren af en aan tussen de eilanden die erin verspreid lagen. In een haven lagen houten zeilschepen aangemeerd naast metalen vaartuigen, die futuristisch leken tegenover de infrastructuur, alsof ze er met een tijdmachine gebracht waren.

Hamerslagen, zaaggeluiden en ander lawaai dat op werkzaamheden wees, steeg op uit een werf aan van de haven. Slaven gehuld in vuile kleding met gaten erin werkten aan voertuigen, die op schepen moesten worden vervoerd. Ze lasten metaal en maakten elektriciteitskabels, die ze op compacte zonnepanelen aansloten. Nieuwe technologie drong zich op en moest benut worden.

Een man keek vanaf een afstand toe. Zijn pak was van zuivere ruwe zijde vervaardigd, al waren de eens felle kleuren verschoten. De broek en het vest waren bevekt en stonken, omdat ze nooit een wasbeurt hadden gehad.

De donkerbruine haren – met hier en daar wat grijze strepen erin – glansden in de zon. Met een tevreden houding lachte hij zijn bijna tandeloze gebit bloot.

Naast hem verscheen een in mannenkleren gehulde, jonge vrouw. Haar rode haren wapperden in de wind. Aan haar gordel hing een scherp kromzwaard.

“We zijn bijna klaar! Nu we de technologie van de Aardelingen hebben, is heel Risan van ons. Wie gaat ons stoppen?” Hij dreunde met veel armgezwaai een monoloog op.

De vrouw knikte instemmend. Een gemaakte glimlach verscheen op haar fijne gezicht, terwijl ze zenuwachtig met de hanger aan haar hals speelde. Hierbij verwondde ze zich bijna aan de vlijmscherpe grote klauw die erin was verwerkt.

“Eerst vernietigen we Harogha, dan trekken we met onze nieuwe raketwagens door het zand en zal Korgan ons niet zien aankomen. Wij zullen de heersers van de planeet worden!” zei de man vervolgens op triomfantelijke toon.

“Murkon, ik kijk er al naar uit.”

Murkon sloeg zijn arm om haar heen. Zestien jaar had hij zijn plan voorbereid. Veel mensen hadden er geen weet van dat hij en zijn piratenleger echt bestonden. Net als de woestijnstad Harogha was zijn vloot voor de meeste bewoners van de planeet Risan slechts een mythe.

Zijn volk was het enige dat schepen had en dat heel Risan had verkend. Hierbij hadden ze diverse grondstoffen kunnen bemachtigen die nodig waren voor de constructie van hun nieuwe voertuigen en wapens.

Toen de Aardelingen Karan verwoestten, had kapitein Murkon zich met zijn piraten bewust gedeisd gehouden. Ze waren blij dat ze delen van Aardse technologie te pakken hadden gekregen via handelspartners in buitenposten, want ze wisten dat de tegenpartij deze ook had.

1

Als een slapende reus lag het wrak van een groot ruimteschip half onder de grond. De uitgegraven toegangspoort stond open. In de buik van het enorme gevaarte weerklonk gevloek in een taal die nog slechts een persoon op Risan beheerste.

Een man had zich over de gebroken computerschermen gebogen. Akelige herinneringen drongen zich aan hem op. Ooit was dit zijn thuis. Hier was hij geboren en opgegroeid. Zijn ellendige jeugd probeerde hij achter zich te laten.

Zijn focus lag bij zijn opdracht. Hij moest cruciale delen van het schip weer operationeel krijgen, als dat mogelijk was. Er stond veel op het spel. Al zestien jaar was hij op zoek naar mensen die volgens hem een groot onrecht waren aangedaan. Hij wilde hen eeerherstel geven en had zich daarvoor in een positie gemanoeuvreerd waarin hij de koning kon bespelen. Het was een offer dat hem steeds zwaarder opbrak, omdat hij ondertussen zijn hart aan iemand anders had verloren. De verhalen die hij had moeten aanhoren, hadden hem doen inzien dat hij twee bannelingen schatplichtig was. Hij had hen nog nooit ontmoet en begon stilaan aan hun bestaan te twifelen.

Zweet parelde op zijn voorhoofd. Hij had de lamp naast zich neergezet om zijn handen vrij te hebben en met trillende handen verbond hij enkele kabels. Als het goed ging, zou hij infraroodtrackers kunnen activeren. Anders kon hij zichzelf elektrocuteren.

Hij kon het amper geloven dat er lampjes begonnen te knippen. De gebroken schermen die hij de laatste weken had vervangen, lichtten op. Het systeem kwam na jaren weer tot leven. Alle moeite was niet tevergeefs geweest.

Een zucht van verlichting ontsnapte uit zijn keel.

“Welkom,” zei een vrouwelijke computerstem die hij al lang niet meer had gehoord.

“Mainframe?” vroeg de man.

“Ja, brugofficier Richard Jones.”

Er verscheen een glimlach op zijn gezicht, al kon hij de hoofdcomputer wurgen.

Hoe kan ik het aan je verstand brengen dat ik die naam haat? Hij is oubollig. Mijn rotte verwekker heeft me zo genoemd. Heeft mijn moeder me ooit zo aangesproken?

“Systeemcontrole,” beval hij op kordate toon.

Data begon over het scherm te rollen. De voormalige brugofficier besepte maar al te goed dat het schip nooit meer zou vliegen. De staat van de reactor baarde hem zorgen. Als die ooit door het omhulsel zou lekken, dreigde er een ramp voor zijn nieuwe thuisplaneet waar hij zeventien jaar eerder op terechtkwam.

De procedure kon een tijdje in beslag nemen. Zonder te verpinken ging hij in de stoel zitten die ooit aan zijn vader toebehoorde. Hij probeerde deze man uit zijn gedachten te houden. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan nu hij zich in de cockpit bevond.

Geluiden bij de deur trokken zijn aandacht. Het was een welkome afleiding.

“Richie!”

Hij herkende de stem en kwam overeind.

“Hier ben ik!” riep hij.

Een jongeman betrad de ruimte. Zijn mond viel open toen hij de lichtjes op de schermen die zijn oudere vriend de voorbije jaren hersteld had, zag knippen. “Heb je hem aan de praat gekregen?” vroeg hij.

“Ja, Bengor, de hoofdcomputer doet het weer. Dan weet ik binnenkort of de reactor nog intact is. Vrees niet! Ik heb zonnepanelen aangebracht om hem niet te hoeven gebruiken.”

Bengor begreep er geen jota van. Het enige wat hij wist, was dat zijn volk zo goed als uitgeroeid was dankzij de Aardelingen, waarvan Richie de laatste was. Hij had Richie nooit iets kwalijk genomen. De excentrieke man was altijd goed voor hem geweest.

Richie keek Bengor afwachtend aan. Hij wist waarom de jongeman hem kwam opzoeken.

“Ik en Agiband vertrekken naar de buitenpost voor die transactie,” zei Bengor, “maar niet zonder eerst afscheid te hebben genomen.”

Richie ging ervan uit dat het mainframe wel zou blijven draaien zonder hem. Diverse compartimenten kleurden rood op de schermen. Deze delen van het schip konden beter in onbruik blijven wegens radioactieve besmetting.

Zuchtend stond hij op en volgde Bengor naar buiten, waar een man van in de dertig hen stond op te wachten met twee paarden.

“Goede reis, Agiband,” zei Richie toen hij hem naderde.

“En jij succes met die computer.” Agiband had een lichte afkeer voor de technologie van de Aardelingen.

Bengor hees zich in het zadel. Hij begreep dat Richie zijn bezigheid had in het wrak en dat hij deze belangrijker vond dan hem en Bengor te vergezellen naar de buitenpost. Agiband zette zich op zijn rijdier en nam net als Bengor afscheid van Richie. Het tweetal gaf hun paarden de sporen. Ze hadden een lange weg af te leggen.

Agiband beschermde zijn kale schedel tegen de zon met de kap van zijn vest. Het dunne, lichtbruine leer zat comfortabel. Hij had dit materiaal leren waarderen in de woestijn. Daar werd het meer gebruikt dan in zijn regio.

De lange blonde haren van Bengor wapperden als goud in de wind toen hij zijn rijdier aanspoorde in galop te gaan. Hij vond het leuk om de zwaardmeester uit te dagen. Deze keer deed hij dat door naar de buitenpost te racen.

Hoofdschuddend zat Agiband in het zadel. Hij besloot zijn pupil een voorsprong te gunnen. De jongeman van bijna negentien was al zeventien jaar onder zijn hoede, sinds de Aardelingen het rijk van zijn vader hadden verwoest.

Agiband wist wanneer het beter was om het conflict niet op te zoeken. Bengors temperament was iets heviger dan het zijne. Soms beangstigde het hem een beetje. De jongeman was compleet anders dan zijn vader. Tot die vaststelling was de zwaardmeester gekomen toen hij hem leerde de wapens die ze smeedden te gebruiken. Het was hem duidelijk dat de prins zijn tegenstander zou omleggen als het erop aankwam.

Agiband had geen idee hoe hij ermee moest omgaan. Op papier was hij degene die Bengor beschermde. Maar hij vroeg zich af of het in de

praktijk niet eerder omgekeerd zou zijn als ze in een gewapend conflict terecht zouden komen.

Bengor wierp een blik over zijn schouder en temperde zijn rijdier toen hij merkte dat Agiband achteropraakte. Hij had veel bewondering voor zijn mentor, maar ergerde zich soms aan diens minder assertieve aard.

Richie was weer achter de computerschermen gaan zitten. Hij hoopte dat het mainframe hem kon helpen met iets dat hem al zestien jaar bezighield. Naast uitzoeken wat de staat van de reactor was, wilde hij ook weten waar hij twee bannelingen kon vinden. Hij wilde het onrecht dat hen door zijn vader was aangedaan goedmaken, al wist hij dat dit onmogelijk was.

Verschillende keren was hij naar de ruïne van het paleis van Karan gereden. Telkens voelde hij daar menselijke aanwezigheid, maar nooit kreeg hij iemand te zien.

Soms verklaarde hij zichzelf voor gek. Mogelijk joeg hij op een spook. De kans dat de personen die hij hoopte te vinden nog in leven waren, achtte hij bijzonder klein.

“Locatie gesignaleerd!”

Het mainframe trok zijn aandacht. Richies ogen werden groter toen hij twee stippen zag oplichten op het scherm. Zijn infraroodcamera's in de ruïne waren geactiveerd.

“Gevonden,” fluisterde hij.

Hoopvol verliet hij het schip. Hij sloot de deur nauwkeurig af en liep naar zijn paard dat verderop, vastgemaakt aan een boom, stond te grazen.

Hij steeg in het zadel en vertrok in de richting die zijn tablet aangaf. Zijn hart ging sneller slaan naarmate hij dichterbij zijn bestemming kwam.

2

Agiband en Bengor stalden hun paarden en begaven zich naar de herberg die op de buitenpost gelegen was. In tegenstelling tot zijn jongere kompaan, had Agiband wel een idee van de gevaren die in deze omgeving op de loer lagen.

“Is er iets?” vroeg Bengor, die merkte dat zijn mentor gespannen was.

“Nee,” antwoordde Agiband.

Bengor schudde ongelovig zijn hoofd en moest kokhalzen toen hij hoofden op staken zag staan. De gezichten in verschillende staat van ontbinding maakte hem al even onpasselijk als de geur die ze verspreidde.

“Waarom konden we onze paarden daar niet stallen?” vroeg hij, naar een meer afgelegen stallencomplex wijzend. Dat zou hem de confrontatie met de hoofden bespaard hebben.

“Dat zijn geen paardenstallen en die staan uit de wind, omdat ze anders te veel zouden stinken.” Agibands maag draaide zich om als hij dacht aan de wezens waarmee de woestijnstad te bereiken was. Dat was de laatste plek waar hij heen wenste te gaan.

Paarden konden niet in het brandende zand overleven. Om door de woestijn te trekken, had je vuurhagedissen nodig. Agiband wilde deze half wilde reuzenreptielen het liefst voorgoed vergeten. Hij ging samen met Bengor aan een tafel in de hoek van de gelagzaal zitten, nam de bierpul aan die de waard hem bracht en dronk ervan.

Bengor besloot het te negeren dat zijn mentor opvallend zwijgzaam was, maar Agibands houding maakte hem zenuwachtig. Zijn ogen speurden de gelagzaal af.

Een figuur gehuld in een kapmantel betrad de zaak. Ze droeg een zak waar een spoor van rode druppels uitkwam toen ze naar de toog liep. De waard begroette haar vriendelijk.

“Ik heb hem,” zij een vrouwelijke stem. “Je kent mijn prijs. Eerst betalen, dan zet ik hem erbij.”

De waard knikte. Zenuwachtig greep hij een geldbuidel uit de kassa en overhandigde hem aan het meisje met de kapmantel. Ze nam wat muntstukken uit de beurs en gooide ze voor hem op de toog.

“Vier bier,” antwoordde ze. “Breng ze naar de tafel van die twee mannen. Ik kom zo terug.”

Agiband had geen idee waar hij zich kon verbergen toen hij haar naar zijn tafel zag wijzen. Een akelig voor gevoel be kroop hem.

Ze liep met de zak in haar handen naar buiten. Onderweg ging haar blik naar Agiband en Bengor.

“Stik,” gromde Agiband. “Ze heeft ons gezien. Nu kunnen we hier onmogelijk ongemerkt weggaan.”

“Wie is zij?” wilde Bengor weten.

“Hoe moet ik dat weten? Ik weet alleen wat ze is. Ze is een Beran’tha.”

“Bedoel je de elite van de Saranieten?”

“Juist! Ik ben er zeker van dat meerdere van hen in de buurt zijn.”

“Wat zit er in die zak?”

“Stel geen vragen als je het antwoord niet wil weten.”

Bengor kreeg de indruk dat hij geen zinnige uitleg uit zijn mentor zou krijgen.

Het meisje kwam weer naar binnen in het gezelschap van een jongeman. Het tweetal liep regelrecht naar de tafel waaraan Bengor en Agiband zaten. Ze passeerden de waard die met een dienblad naderde en grepen er elk een pul af. Hun droge kelen dwongen hen te drinken voor ze zaten.

“Goedemiddag,” zei het meisje geamuseerd.

Ze liet zich op de stoel tegenover Agiband zakken. De jongeman nam plaats tegenover Bengor.

“Goedemiddag.” Agiband herhaalde haar begroeting met weinig enthousiasme.

Het meisje had blauwe ogen. Dat was zeldzaam bij haar volk. Toen ze haar kap afzette, onthulde ze haar lange bruine vlecht. Ze had trekken die de zwaardmeester bekend voorkwamen. De patronen rond haar polsen maakten hem duidelijk welke rang ze had en wie ze was, waardoor zijn hart het bijna begaf.

“Dit is mijn neef Tagor.” Het meisje wees naar de zwartharige jongeman naast haar. Ze hoefde hem niet aan Agiband voor te stellen.

De kerel was het evenbeeld van zijn overleden vader, die een goede vriend van de zwaardmeester was geweest.

“Prinses, waaraan hebben we de eer te danken dat jij ons vergezeld?” vroeg Agiband.

“Meester Agiband,” antwoordde het meisje, “mijn moeder wil de beste zwaarden. De piraten doen moeilijk en hebben mogelijk Aardse technologie. Jullie moeten ons helpen.”

“En hoe moeten we dat doen?”

Agiband keek haar indringend aan. Tot nu toe had Bengor zich niet met het gesprek gemoeid. Hij hoopte dat dit zo zou blijven. Ook Tagor bleef in stilte het tweetal in de gaten houden.

“Heel Risan is in gevaar,” zei de prinses. “Alleen als Harogha en Karan samenwerken, kunnen we een gemeenschappelijke vijand verslaan.”

“En wie zegt er dat dit gaat gebeuren?” vroeg Bengor langs zijn neus weg.

Agiband had zin om zijn pupil te slaan, maar door de glimlach van de prinses veranderde hij van gedachten.

“Jullie gaan met mij en Tagor mee naar Harogha,” zei ze. “En noem me maar Retlina.”

“Ik weet dat je moeder je naar haar broer heeft genoemd.” Agiband zuchtte.

“En dat hij je beste vriend was,” zei Tagor. “Ik heb al meer gehoord dat ik op hem lijkt. We hebben vuurhagedissen voor jullie klaarstaan.”

“Verwacht je dat ik ooit nog op zo een beest ga rijden?” Agiband kon zijn verontwaardiging niet verbergen.

Bengor slurpte van zijn bier en dacht er het zijne van. Hij geloofde dat de zwaardmeester hem niet alles over zijn verblijf in Harogha had verteld. Zijn blik rustte op Retlina. De prinses van de woestijn was een mysterie dat hij graag wilde ontrafelen.

“Doe je moeder de groeten,” zei Agiband toen hij gekalmeerd was.

“Waarom doe je dat zelf niet?” vroeg Retlina.

Bengors nieuwsgierigheid was gewekt. Wat was zijn mentors band met de koningin van de woestijn?

Tagor stond op en zei iets tegen Retlina in een voor de twee Karanen onverstaanbare taal. Hij liep de herberg uit, alsof hij wist dat de gemoederen hoog gingen oplopen.

“Agiband, waarom gaan we niet naar Harogha?” vroeg Bengor, die meer op Retlina dan op Tagor lette.

“Omdat ik bijna zeventien jaar geleden heb gezworen daar nooit nog een voet binnen te zetten.”

“Ik heb zoiets van mijn moeder begrepen,” merkte Retlina op.

“Jouw moeder is koningin Talenka,” zei Bengor zelfverzekerd.

Retlina knikte.

“En je vader?” vroeg Bengor vervolgens.

“Die ken jij beter dan ik en zit hier naast jou met zijn kop in het zand.”

Agiband kiepte zijn drank naast zijn mond en liet bijna zijn pul vallen. Het bier vloeide over zijn baard. Verwonderd staaarde hij Retlina aan. Dat de koningin een dikke negen maanden na zijn vertrek van een dochter was bevallen, wist hij. Maar hij hield zich voor dat Talenka, nadat hij haar had verlaten, iemand anders had gevonden. Hij had er nooit over na willen denken dat Retlina zijn dochter kon zijn.

Bengors blik bleef op Retlina gericht, de fysieke gelijkenissen tussen haar en zijn mentor afspeurend. Liefst van al greep Agiband – toen hij merkte hoe zijn pupil en de prinses naar elkaar keken – een spade om een gat in de grond te graven en er voorgoed in te verdwijnen.

Retlina proestte het uit. Haar vaders gezicht was om in te lijsten. Geamuseerd wenkte ze de waard voor een volgend rondje. Ze wist waar Tagor was en dat die niet van plan was om naar de gelagzaal terug te keren.

“Mijn moeder kijkt er naar uit je terug te zien,” zei ze na enkele slokken uit de opnieuw gevulde pul genomen te hebben.

“Ik wil haar wel ontmoeten.” Bengor meende het.

Agiband voelde zich schaakmat gezet, vooral toen zijn pupil opstond en naar buiten liep, hem met Retlina achterlatend.

Retlina keek hem na. Ze begreep zijn opzet.

“Waar ga je heen?” riep Agiband Bengor na. Tot zijn grote frustratie reageerde de jongeman niet.

“Zijn dat jouw zaken?” vroeg Retlina.

“Ja, want ik ben verantwoordelijk voor hem,” antwoordde Agiband na een diepe zucht.

“Hoe oud is hij?” De ogen van zijn dochter leken wel laserstralen te spuwen.

“Bijna negentien.”

“Dan kan hij wel voor zichzelf denken.”

“Ik merk hoe je naar hem kijkt. Haal je niets in je hoofd!”

Retlina beet op haar tanden om haar vader niet terecht te wijzen. Haar moeder had verteld dat hij koppig kon zijn. Ze had duidelijk niet gelogen.

Met een luide klap zette Retlina haar lege bierpul neer en stond op.

“Waar ga je heen?” vroeg Agiband.

“Pa, als je me wil opvoeden, ben je te laat! Ik ben je geen verantwoording schuldig. Je hebt goed werk geleverd een zwaardmeester van hem te maken, maar laat het aan mij over om een koning van hem te maken!” Retlina wees met haar duim over haar schouder in de richting waarin Bengor vertrokken was.

Agiband voelde zich machteloos toen ze de herberg uit liep. Uiterlijk zag hij trekken van zichzelf in het meisje, haar uitstraling en houding deden hem aan haar moeder denken. Een vlaag van weemoed overviel hem. Diep in zijn binnenste hield hij nog steeds van Talenka, evenveel als dat ze hem angst aanjoeg.

Bengor staarde naar de twee verse hoofden die op palen waren gezet. Het bloed stroomde over het hout en kleurde het rood. Het was een gruwelijk gezicht.

“Je wilde weten wat er in die zak zat!”

Hij draaide zich om en zag Retlina naderen.

“Had jij niets bij te praten met Agiband, of beter gezegd: je vader?”

Retlina haalde haar schouders op. “Hij lijkt me niet in de juiste stemming,” fluisterde ze in zijn oor toen ze tegen zijn schouder liep terwijl ze hem passeerde.

Bengor was er zeker van dat het geen toeval was dat ze hem aanraakte. Ze daagde hem uit. Hij volgde haar naar het begin van de zandvlakte wat verderop. Ze ging op een grote steen zitten en wenkte hem.

Retlina begreep haar moeders angst. Ze kende haar lotsbestemming. Aanvankelijk kon ze die niet aanvaarden. Harogha was haar thuis en geen haar op haar hoofd dacht eraan de woestijnstad ooit te verlaten. Toen haar moeder haar voorspelde dat ze de koningin van Karan zou worden, had ze haar uitgelachen. Nu zat ze naast de jongeman die voorbestemd was om de koning te worden, dacht ze iets anders.

Na een korte stilte, besloot Bengor het woord te nemen. "Mijn mentor is nogal koppig."

"Dat moet ik van iemand hebben." Ze keek Bengor aan.

Bengor smolt onder haar blik. Hij had de indruk dat hij het niet alleen warm kreeg van de zon die scheen op het brandende zand. De dochter van zijn mentor had ook een diepe indruk op hem gemaakt.

Retlina kon zijn gedachten lezen. Ze was geen gewone priesteres. Haar opleiding was zwaarder dan die van de anderen, omdat zij de toekomstige koningin was.

"Jij kan hem overhalen," zei Retlina na een korte stilte. "Mijn moeder moet hem opnieuw ontmoeten."

"Ik kan niets beloven."

Ze knikte instemmend, stond op en liep weg in de richting van de herberg. Bengor staarde haar na. Zijn hart sloeg sneller.

Retlina was zich ervan bewust welke invloed ze op hem had. Het lot van de planeet hing ervan af.

Richie hield halt bij de ruïne van het koninklijk paleis van Karan. Hij stapte van zijn paard en maakte het vast. Op zijn hoede, keek hij rond.

Al het kwaad dat zijn vader had aangericht, kon hij nooit ongedaan maken. Hij achtte zich wel verantwoordelijk om zoveel mogelijk van het leed dat zijn volk had veroorzaakt te verzachten.

Hij had koning Ardon op zijn manier weten te overtuigen om Tisha, de Karaanse minnares van zijn vader, in ere te herstellen, want hij was er zeker van dat de jonge vrouw destijds die relatie niet vrijwillig was

aangegaan. Ze zou met haar dochter verscholen in de ruïnes van Karan moeten leven.

Richie zocht al jaren naar Tisha en zijn halfzusje, maar het tweetal was niet bereid zich te laten zien. Hij had sporen gevonden van vallen en slachtafval, dat hem deed vermoeden dat moeder en dochter wisten te overleven door te jagen. Naast de ruïne bevond zich een riviertje dat hen van water voorzag.

Net toen Richie zijn zoektocht wilde staken, verschenen er twee punten op het scherm van zijn tablet. Een infraroodbeeld gaf weer waar er zich twee mensen in de ruïnes bevonden. Na al die tijd kreeg hij eindelijk bevestiging dat het tweetal er nog moest aanwezig zijn.

Wat verderop lag een veld met half begraven menselijke beenderen als stille getuige van de slachting die zijn volk had aangericht. Bijna alle Karanen hadden de dood gevonden door zijn mensen. Hij had er niet om gerouwd toen de Aardelingen hetzelfde lot ondergingen in de kerkers van Harogha.

Voor Richie was de erfenis van zijn vader een zware last om te dragen. Hij betrad het vervallen gebouw dat de Aardelingen grotendeels tot puin hadden geschoten.

“Ik ben alleen en ongewapend!” riep hij.

Er kwam geen antwoord. Op zijn scherm zag hij een rood puntje in zijn richting bewegen. Het andere had gaf een zwak signaal en bleef op zijn plek.

Richie voelde zich bekeken. Alert keek hij om zich heen. Zijn hart sloeg in de hoogste versnelling. Hij had geen idee hoe het tweetal op hem zouden reageren.

“Hallo!”

Zijn stem galmde over de vlakke vol met brokstukken, die ooit een statige troonzaal hadden gevormd. Er viel opnieuw een ijzige stilte.

Bij het geluid van weggrollende stenen draaide Richie zich in een reflex om. Hij had een glimp opgevangen van iemand die zich achter hem in het puin had verstopt. Aarzelend slenterde hij naar de plek waar het geluid vandaan kwam. Hierbij hield hij symbolisch zijn handen in de lucht als bewijs dat hij geen slechte bedoelingen had.

“Ik doe je geen kwaad.”

Een hoofd kwam achter een brokstuk, dat ooit een stuk van een zuil was, vandaan. Een jong meisje staaarde hem met grote ogen aan.

Richie zag dat ze een steen vasthad. Als ze hem de schedel zou inrammen, was het zijn verdiende loon.

Hij maakte een lichte buiging om zijn nederigheid te tonen. "Ik ben Richie," zei hij op kalme toon. "Wie ben jij?"

Het meisje gaf geen antwoord. Hoewel hij haar nog nooit had gezien en ze lompen vol vlekken aanhad, kwam ze hem bekend voor. Ze leek sprekend op een dierbare overledene, alleen waren haar haren langer. Als een golvende, lichtbruine waterval vielen ze om haar lichaam. Ze was een stuk jonger dan zijn overleden halfzus Carla, maar het was voor Richie duidelijk dat hij en het meisje dezelfde vader hadden.

"Is je moeder in de buurt?" vroeg Richie.

Zonder een woord te zeggen, spurtte ze weg.

Ze rende zo snel, dat Richie geen poging ondernam om haar bij te houden. Toen ze uit het zicht was, haalde hij diep adem. Nadat hij van de emoties was bekomen, nam hij de tablet uit zijn tas en keek naar het scherm. Hij zag de ene punt naar de andere gaan en begaf zich in de richting waarin hij de twee punten zag samenkomen. Dat moest volgens de plattegrond van het verwoeste paleis in de kelder zijn.

3

Voorzichtig stak Bengor zijn hand uit naar een van de grote reptielen die in de meer afgelegen stallen waren ondergebracht. Zijn nieuwsgierigheid dwong hem deze te bezoeken nadat hij Retlina opnieuw de herberg had zien binnengaan. Ergens vond hij het jammer dat hij was opgevoed door de vader die ze nooit had gekend.

Hij kon niet wachten tot het donker en koeler werd om op een vuurhagedis te rijden. In tegenstelling tot zijn mentor, vond hij de dieren best leuk. Hij had er nog nooit op gezeten, maar keek ernaar uit. Het leek hem het beste zich niet te bemoeien met zijn mentor en diens pas ontdekte dochter. Agiband had hem weinig verteld over zijn relatie met de koningin van de Saranieten. Hij had er ook nooit naar gevraagd.

Bengor was er zeker van dat Retlina de waarheid sprak. Hij kon moeilijk ontkennen dat ze trekken had van de man die hem had opgevoed. Van hun tijd in Harogha had hij geen herinneringen meer. Hij was toen nog te jong.

Eigenlijk was het vooral Richie die hem had laten weten dat Agiband close was met de koningin.

Weemoedig liet Bengor zijn hoofd hangen en drukte zijn voorhoofd tegen dat van de vuurhagedis die hij streelde.

Retlina was door haar moeder opgevoed. Hij kon zich de zijne niet meer voor de geest halen. Over Karan werd nog bitter weinig gesproken. Wie was zijn moeder? Buiten het feit dat ze koningin was en Sirla heette, wist hij niets van haar. Hij had haar enkel samen met zijn vader op een schilderij gezien.

Louter uiterlijk leek hij sterk op zijn vader. Van wie hij het karakter had, kon hij niet zeggen. Zijn ouders stierven toen hij nog geen twee jaar was.

In gedachten verzonken, knuffelde hij het vreemde dier. Hierbij dacht hij onbewust aan Retlina.

“Ik denk dat hij je mag.”

Geschrokken draaide Bengor zich om en keek naar Tagor die de stallen betrad. Het kleurrijke patroon op de buik en borst van het

grote reptiel fascineerde hem mateloos. Bengor had geen idee waarom Agiband zo'n hekel aan die dieren had. "Denk je?" vroeg hij.

Hij hield de Saraniet, die hij iets jonger dan zichzelf schatte, in de gaten. Tagor negeerde hem compleet en zeulde met twee zware zadels, die niet voor een paard waren.

Bengor stak zijn hand uit.

Tagor weigerde ze te schudden en zei op licht geïrriteerde toon: "We spreken met elkaar als jij met je bleke Karaanse reet levend in Harogha aankomt."

Op dat moment beet de vuurhagedis in Bengors schouder. "Auch!"

"Keer die beesten nooit de rug toe," zei Tagor hoofdschuddend. Hierbij ging zijn dikke zwarte paardenstaart heen en weer.

"Die met minder kleurrijke borst lijkt me meer te mogen." Bengor vergewiste zich ervan dat de tanden van het reptiel niet door zijn huid waren gegaan. De gele slijmvlek op zijn hemd vond hij al onaangenaam genoeg.

"Die is van mijn nicht Retlina," zei Tagor. "Dat beest mag je, of je had geen schouder meer."

"Bedankt voor de informatie. Je nicht lijkt pit te hebben."

"Wacht tot je mijn tante Talenka ontmoet."

"Dat geeft me hoop."

"Ik denk dat ze je mocht, als peuter."

"Waarom heeft Agiband me daar nooit over verteld?"

Tagor haalde zijn schouders op en vond dat hij al genoeg had gezegd. Hij was net zeventien en de iets oudere Bengor fascineerde hem even hard als dat hij hem irriteerde.

Bengor besloot hem niet verder voor de voeten te lopen en ging weer naar herberg. Hij waande zich steeds meer het vijfde wiel aan de wagen.

"Bengor!"

Hij draaide zich om.

"Je bent vergeten wie je bent! Doe me een plezier: buig niet voor mijn nicht. Jullie zijn elkaars gelijken. Eigenlijk ben jij een koning en zij een prinses."

"Bedankt dat je me daaraan helpt herinneren."

Bengor vervolgde zijn weg met een groot aantal vraagtekens in zijn hoofd. Hij had het bewind overgelaten aan koning Ardon van Korgan, die er een puinhoop van maakte. In praktijk was het eerder Richie die als adviseur de touwtjes in handen had. Als laatste en enige overlevende Aardeling had hij de koning op zijn manier ingepakt.

Prompt werd Bengor uit zijn gedachten gerukt, toen hij Retlina en Agiband zag staan. Hij was al opgelucht dat ze geen ruzie maakten, al hing er een spanningsveld tussen vader en dochter.

Op een gammel bed onder een kelderraam lag een uitgemergelde vrouw. Ze tilde met moeite haar hoofd op toen er iemand binnenkwam. Haar blauwe ogen waren dof. De pijn kwelde haar. In de kamer hing een ontlastingsgeur. De vrouw was haar trots verloren.

“Moeder, er is iemand,” zei een meisje dat op de rand van het bed ging zitten.

Ze greep haar moeders witte hand. De vrouw was te zwak om overeind te komen. Haar eens felrode haren hingen in slordige slierten rond haar bleke, ingevallen gezicht.

“Siralala,” fluisterde ze. “Ik heb niet lang meer.”

“Moeder, de man die hier regelmatig komt, is hier weer en heeft me gezien.”

“We kunnen ons niet eeuwig blijven verstoppen.”

Voetstappen weerklonken op de trap. Iemand naderde. Met een handgebaar maakte de vrouw aan haar dochter duidelijk dat ze zich moest verstoppen. Gehoorzaam dook het meisje onder een deken in een hoek van de kelder.

“Hallo?” Een mannenstem weerklonk in de gang die naar het ondergrondse vertrek leidde.

Tisha beseftte dat ze gevonden was. Haar adem stakte toen de vreemdeling de kelder binnenkwam. In zijn hand had hij een toestel dat hij in de gaten hield.

De vrouw op het bed begon te trillen. Het voorkomen van de man bracht nare herinneringen naar boven. Ze begreep meteen wie hij was.

Richie keek haar indringend aan. Hij wist dat er nog iemand in de kamer was, maar besloot te doen alsof hij niets doorhad. “Tisha?”